

občutljejev popisati, ko sem prvokrat na vojaško ladijo stopil; mislil sem si: Bog vé, kakošna osoda me na tem gugajočem stanovanji čaka. — Častnik, ki je na straži bil, me k poveljniku pelje, in tam se ojavim, da sem duhoven, ki je za to barko namenjen. — Prijazno sem bil sprejet, in soba mi je bila odkazana za stanovanje; pa kaj mislite: kakošna kamrica; vidil sem že na Kranjskem mnogo skrinj za žito, ki so veliko bolj prostorne, kakor je bila moja sobica; ravno toliko prostora sem imel, da sem mogel po koncu stati, in na postelji se stegniti, pa s postelje sem lahko vse štiri stene z roko dosegel. — Ladja „Donau“ je parna ladija, ki ima 35 topov, ki na vse strani skoz line kakor iz trdnjave na morje gledajo; blizo 400 ljudi je na njej. Notranja naprava vojaške ladije se ne dá tako lahko popisati, in težko bo kdo, ki kaj takošnega še ni sam vidil, prave zaumene o nji dobil. Plavajoča trdnjava je, ki poleg več ali manj topov nosi tudi še mnogo drugega orožja, okoli 500 centov strelnega prahu in za tri mesce jedi in pijače za vse ljudi, ki so na barki. — Poslednje dni leta 1858 smo bili še v luki v Benetkah; ladija je bila za daljno pot pripravljena, namreč nad morske tolovaje na bregovih marokanskega cesarstva v Afriki (Riffpiraten) in čakali smo le povelja.

(Konec prihodnjič.)

Ozir po domovini.

Železna Kapla in njena okolica na spodnjem Koroškem.

Spisal Ozbalt Dullar, prost kmet v Remšeniku.

(Dalje.)

Kazal bi ti, dragi popotnik, lahko tako naprej pot čez hribe in doline in popisaval ti male in večje cerkvice, vasi in trge; al bojim se, da bi bravcem „Novic“ ne bil ta popis predolgočasen; zato preskočim marsikaj, da prideva na vrh, ki se imenuje žolcpaški vrh. Enmalo pod vrhom od Oršove nazaj proti jugu stoji cerkev sv. Lenarta. Tukaj je kaj visoko in odsolnčno; sneg malokdaj pred polovico majnika odtod zbeži. Opomina vredno je, da pri tej cerkvi so na vratih nabite konjske podkve. Ljudska pravlica pripoveduje, da so te podkve turške. Gotovo je, da so njega dni od štajarske strani le-sèm Turki privihrali in da jih je potem megla v oršovske pečine zapeljala, kjer so žalosten ali za te kraje vesel konec storili. V ta spomin so pribite te podkve na cerkvene vrata, da so znamenje, da je Turek grozil, da tudi v tej cerkvi hoče svoje konje krmiti. Nahaja se tudi železna veriga okoli in okoli cerkve. Če storiš še nekaj stopinj, v pol uri si na vrhu. Tù se ti odpré zlo zlo grapast svet Žolcpah; al če tudi tù visoko stojiš, ti je pogled zaprt po visocih gorah. Tu ti stoji pred očmi proti jugu Kočna, ktera meji Kranjsko in Štajarsko od Koroškega; proti izhodu je Oršova, in skoz to grapo vidiš za pičico štajarskega polja; proti severju je Peca, in naravnost nazaj se vidijo rehperški hribje, čez ktere se na koroško polje vidi; proti zahodu vidiš Obir, malo bolj proti jugu Košuto, ki se unkraj proti zahodu veže z Ljubeljem.

Dragi popotnik, če zapustiš ta kraj, in se povrneš zopet na cesto, ki drži od Kaple proti jugu, in potuješ naprej po dolini, ki se imenuje „Bela“, poldrugo uro od Kaple, zagledaš na levi strani na skalnati steni namalanega sv. Krištofa. Tako velikanska podoba je, da meri čez 33 čevljev; leta 1861 so jo ondotni sosedni kmetje malati dali. Storiš še nekaj stopinj, in prideš do ljudske postaje pri „Skalarju“; nekđaj je stala tam velika skala; odtod to ime zdaj. Če pa storiš še nekaj

korakov, imaš pred seboj toplice, v katerih je kislavoda, zdravilna v raznih boleznih. Te toplice je postavil leta 1821 gosp. Mihael Pesjak iz Ljubljane. Nahajajo se 4 studenci (vrelci); studenec številke 4. je zdaj najboljši za pitje.

Od toplic se cesta po strmih spenja, in tako v treh četrtinah ure do vrha dospé. Ko do vrha prisopihaš, se ti unkraj razprostre lepa dolina „Jezero.“

Čeravno, dragi moj popotnik, na visokem hribu stojiš, pa je tvojim očem vendar pogled zaprt. Okrog in okrog se nahajajo visoke gore; proti izhodu je Kočna, ki meji Žolcpah, Belo in Jezero; proti zahodu tikama mali Štoržec, bolj proti jugo-zahodu je mali Grintovec, ki se v zahodu s Košuto veže, proti jugu vidiš veliki gorenski Štoržec.

Ako se navzdol po cesti spustiš, v pol uri prideš do ravnine; tù pod goro je ljudska postaja pri „Štulerju.“ Če storiš še nekoliko korakov, imaš pred seboj zalo cerkvico, posvečeno sv. Andreju, ktera nekoliko na griču stoji. Ljudska pravlica govori, da njega dni je tukaj jezero stalo in da do cerkve so se v čolnicah vozili. Odtod tudi temu kraju tako ime. Zdaj lahko po ravni cesti korakaš; v poli ure zagledaš na desni zahodnji strani novo farno cerkev sv. Osvalda, ktero so pokojni knezoškof A. Slomšek leta 1855 posvetili. Kmalu se začne cesta navzdol spuščati po klanjih; v poli ure prideš do pod „Loga“, tukaj se ena pot spušča na desno, po kateri se pride čez Javornik do Tržiča. Po drugi cesti pa med gorami do meje koroške in kranjske. Potem se začne Kokra, in naprej v petih urah prideš do Kranja.

(Dalje prihodnjič.)

0 jutru.

V sladkem še jutranjem spanji
Ziblje se ti srčice,
V ustic milem pa smehljanji
Igra rajski sanek se.

In danica, luna blede,
Ki skoz okna špranjico
Ti v obrazek mili gleda,
Pozdravljuje te lepo.

Oj danica, luna mila!
Ki jo nežno gledate,
Nesete jej pozdravila:
Tihó ljubi jo srcé!

0 poldne.

V hladnej senci izbe svoje
Se ti srčice hladí
V rajskej sreči ljubih dvoje,
Ktero ravno zbrala si.

In v zamišljenem očesi
Solnea zažari se žar,
Ki se vkral je pri zavesi
V skrivne moči čist oltar.

Da bi hotel žarek mili
Rahlo jej povedati:
Da ljubezen k njej me sili,
Da le nje srcé želí!

R...i.

Kratkočasno berilo.

Gluhonema šivilja. *)

Ni davno, ko gredé po ulicah zagledam vse polno ljudi pred izložbinim oknom neke prodajalnice, ki vse zamaknjeni ogledujejo — Bog vé kaj tako posebnega. Tudi mene mika zvediti, kaj li bi to bilo; pridružim se toraj množici in — kaj vidim? — Zad za šipo pri okni sedí v novošegini obleki mlado dekle prečudne lepote, pa hití šivati kar neprenehoma in tako naglo in lepo, da vsi gledalci strmimo. Al najčudneje na vsi njeni posebnosti bilo je to, da pri vednem in silno nagem gibanji prstov in rok bil je vès ostali život v popolnem pokoji: ni krenila ne glave ne ram ne nog, in vsa gnječa gledalcev zunaj na ulicah in vse živo gibanje znotraj po prodajalnici ni bilo v stani jo nagniti, da bi bila le enkrat sem ali tje obrnila svojo prelepo glavico. Slepa in gluha za vse zmotnjave, pazi le na svoje

*) Navadno bi se reklo: „mutasta mojškra.“ Ta povest je posneta po nemški: „Die Taubstumme von Boston“ iz letošnje „Schnell-Post“ št. 15.